

Един нов свят

Сбъркани истории

ЛИЗ БРАЗУЕЛ

Превод от английски език
Красимира Абаджиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *A Whole New World: A Twisted Tale*
Copyright © 2015 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Красимира Абаджиева
Редактор Ина Михайлова
Коректор Милена Александрова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Дедракс“ АД, София, 2019
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2281-6

На сина ми, Алекс, който не е пълен калпазанин и вече е достатъчно голям, за да чете книгите, които аз пиша. Насладì им се!

Допълнителни благодарности на Дейвид Каземи за детайлите, които помогнаха за реалистичното пресъздаване на античния свят на Азраба, въпреки че с него не можем да постигнем консенсус относно тайната на добрата баклава.

– Лиз Бразуел

Пролог

БЛЯСКАВАТА ЛУНА БЕШЕ ВИСОКО, високо и огряваше града с ярките си лъчи така, както казват, че светело слънцето в далечните северни страни. Белите кирпичени къщи сияеха като камъчета покрай далечен бряг. Златните куполи на столицата бяха с форма на луковици и хвърляха вълшебен блясък върху бледите дюни и тъмния звезден плащ.

С изването на нощта горещината се беше оттеглила в пустинята и задрямалият в следобедния пек град се пробуждаше. Хората излизаха, за да пият чай и да клюкарстват, да се посмеят и да гостуват на приятелите си. Старците играеха на чатранг в кафенетата, а децата окъсняваха, улисани в улични игри. Вечерните търговец продаваха сладолед с вкус на рози и разни джунджурийки. В огрения от луната Аграба цареше оживление.

Ала не навсякъде...

В далечния край на града улиците бяха тихи като сенки и черни като смъртта. Там беше опасно за безгрижните минавачи от центъра и дори местните обитатели

избягваха да излизат, а се спотаиваха в безбройните невидими алеи и тайни сокаци. Белите стени бяха посивели и напукани, кирпичът се ронеше на парцали, а недостроените дървени сгради бяха единственото доказателство за намерението на един благороден някогашен султан да подобри тази част на града, да разшири пътищата и да докара вода. Плановете му пропагнаха, след като бил отровен, и скелетите на добрите му намерения скрибуцаха на пустинния вятър като мъртвци на бесилки.

Това беше кварталът на Уличните плъхове.

Тук вилнееха крадци, просяци, убийци и живееха най-бедните сред най-бедните. Нежеланите деца и възрастните, които никои не взимаше на прилична работа, обитаваха квартала заедно със сираците, озлочестените, болните и отренките. Това беше една група Аграба.

Сред колибите и бараките, рушащите се обществени сгради и запуснатите храмове се гушеше бяла къщурка, която изглеждаше малко по-добре от останалите – стените ѝ бяха от кал, но пък варосвани поне по веднъж годишно. В спуканата делва пред вратата се мъдреше китка пустинни цветя, които живееха благодарение на нечие грижовно поливане с безценна вода. За сандалите на гостите, които случайно не бяха боси, имаше проснато опърпано чердже.

През миниатюрното прозорче се дочуваше тихото тананикане на жена. Ако минувачите надникнеха през дървената щора, щяха да я видят: тя беше с добри очи и макар да беше с гръпави грехи, от нея се излъчваше царственост. Роклята ѝ беше чиста, както и панталонът, който кърпеше на промъкналия се през прозорчето сноп лунни лъчи.

На вратата се почука силно. Три пъти отчетливо. Никой в квартала на Уличните плъхове не гумкаше така. Тук се чукаше тихо и винаги с таен сигнал.

Жената се стресна и остави панталоните. Нагласи шала на главата си и доближи вратата.

– Кой е?

– Аз съм, мамо.

Тя се усмихна радостно и гръпна резето.

– Аладин, защо...? – Не довърши въпроса, тъй като видя, че синът ѝ не беше сам. Той беше кльоцав като всички деца в квартала. Беше бос, с тъмна кожа и с потънала под слой уличен прах гъста гарвановочерна коса, наследена от баща му. Момчето стоеше с изправена глава и изпъчени гърди. Нищо общо с поведението на Уличен плъх.

Приятелите му, ако можеха да бъдат наречени приятели, хихикаха и бяха готови да побягнат. Моргуана и Дубан бяха замесени във всички градски бели. Майката на Аладин забеляза хитрите им погледи и долови желанието им да побягнат, но стисна зъби и замълча.

Мъжът зад Аладин беше висок, с дълга синя роба и тюрбан със същия цвят. Това беше Акрам, продавачът на сушени плодове и ядки. Той стискаше мършавите рамене на Аладин и момчето не можеше да помръдне.

– Синът ти и неговите... гругари бяха на пазара и пак крадяха – подхвана учтиво, ала гневно Акрам. – Изпразни си джобовете, Уличен плъх!

Аладин сви смутено рамене и обърна джобовете си. В тях имаше сушени смокини и фурми. Успя да ги задържи, за да не паднат на пода.

– Не те ли е срам, Аладин! – сгълча го майка му. – Съжалявам, добри ми господине! Утре синът ми ще изпълнява

поръчките ти цял ден. Ще ти носи вода и всичко, каквото наредиш.

Алагин понечи да възрази, но погледът на майка му го смрази. Моргуана и Дубан се закусаха.

– И вие двамата с него! – добави майката.

– Ти не си ми майка – тросна се Моргуана. – Не можеш да ми казваш какво да правя. Никои не може да ми казва!

– Жалко, че нямаш майка като тази жена – каза Акрам. – Ще ти нанижат главата на кол, преди да станеш на шестнайсет!

Моргуана се изплезу.

– Хайде, тръгвай – гръпна я Дубан.

Двамата потънаха в нощта. Алагин изпрати с тъжен поглед приятелите си, които го изоставиха да понесе и техните наказания.

– По-добре не дружи с тях – посъветва го Акрам. – Бъдете благодарни, че не ви хвана някой друг. Има търговци, които режат ръцете на крадците.

– Ще ви завия плодовете – предложи майката на Алагин и се огледа за парче плат.

– Няма нужда – смути се Акрам, като огледа тъмната къщурка. – Аз вече прибрах стоката за деня. Пък и отрудена, сам-сама жена като теб не бива да се срами за греховете на другите.

Очите на майката блеснаха гневно.

– Нямам нужда от милостиня. Мъжът ми, Касим, ще се прибере тези дни. Ще се върне забогатял и ще ни заведе там, където животът е по-добър. Не искам да се срамува от това, което ще завари!

– Разбира се – любезно кимна Акрам. – Очаквам с нетърпение да го видя. Той обичаше моето кашу.

Майката едва ли не засия – зарадва се, че някой споменава макар и мимоходом съпруга ѝ, а Аладин най-сетне беше освободен от желязната хватка на гневния търговец, който го потупа снизходително по гърба. Момчето се почувства още по-зле.

По тъмната улица се загаде един от по-младите пазачи на пазара. Държеше тояга и гледаше строго.

– Всичко наред ли е? Чух, че си имал неприятности, Акрам.

– Всичко е наред, Расул – успокои го търговецът със същия любезен тон, с който говореше на майката. – Малко недоразумение. Благодаря ти.

Видът на пазача издаваше може би единствения му грях – слабостта към сладкиши. След като видя омърлушения Аладин и достойната му майка сред мизерната къщурка, той каза:

– Акрам, ще те изпратя до сергията ти. Тук е опасно за почтени хора като теб.

– Хиляди благодарности, Расул.

Търговецът се поклони на майката.

– Мир вам.

– И на теб – кимна тя. – И... благодаря.

Двамата с Аладин се прибраха и майката прокара ръка през косата му.

– Какво да те правя, кажи.

Момчето вдигна поглед, отново изправи рамене и заподскача с радостна усмивка.

– Всичко е наред! Имаме си почерпка!

Измъкна още фурми и смокини от джобовете си и ги остави в нацърбената купа. После бръкна в пояса си, извади бадеми и печен шамфъстък, а изпод окъсаната риза

и шепна кашу.

– Аладин! – слуса се майка му, макар и да се развесели.

– За теб са, мамо. Никога не си купуваш вкусотици. А заслужаваши.

– Нямам нужда от нищо, освен от теб! – прегърна го силно тя.

– Мамо – пошепна той в гънките на роклята ѝ, – винаги си плаше много повече на мен. Не е честно! Аз искам да се грижа за теб.

– В живота има много нечестни неща. – Тя го погледна в очите. – Ето защо Уличните плъхове трябва да се грижат един за друг. Инстинктивно! Винаги трябва да мислим за семейството и приятелите си. Но това не означава, че трябва да си крадец!

Аладин свведе поглед, а майката вдигна брадичката му.

– Не се поддавай на несправедливостите на живота, не позволявай бедността да определя кой си и какъв си. Това е твой избор, Аладин. Можеш да бъдеш герой, който се грижи за слабите и беззащитните, можеш да бъдеш крадец, просяк и дори по-лош от това. Всичко зависи от теб, а не от нещата или хората, които те заобикалят. Бъди повече от тях!

Той кимна и устните му се разтрепериха. Беше твърде голям, за да плаче. Майка му го целуна, въздъхна и се загледа в плодовете и ядките.

– Кой знае, причината може би е в това, че живееш само с мен и приятели са ти тези малки разбойници, Моргуана и Дубан – умисли се майката. – Имаш нужда от истински приятел. Или домашен любимец! Ами да, това е чудесна идея!

Аладин не я слушаше. Загледа се през прозорчето, което

беше единственото хубаво нещо в къщурката. Благодарение на зигзаговидните улици се беше получил невероятен архитектурен ефект и султанският палат се виждаше в цялата му прелест. Белите кули белееха още повече от лунните лъчи, златните куполи блестяха, а шарените знамена се вееха на остриите, устремени към небето пилони.

Бъди повече от тях...

Само за един хляб

МОЖЕ БИ НЯКЪДЕ ИМАШЕ ЛУНА, но в момента царстваше слънцето, нейният брат, и всичко беше нажежено го бяло. Напеченият покрив пареше.

– Успяхме! – засмя се Аладин и притисна съкровището до гърдите си. Наведе се, за да се увери, че никой не го е видял, подпря тъмните си ръце на стената, седна и посегна да раздели хляба на две. Големите му кафяви очи искряха радостно.

– Един хляб! По-ценен от всички студени, бляскави скъпоценни камъни на пазара!

Маймунката го него кряскаше доволно на маймунския си език.

Абу беше последният подарък от майка му. Баща му така и не се беше върнал „забогатял“ от странство. Аладин и без това не вярваше в тази измислена история и не чувстваше липсата му. Майка му се опасяваше да не се чувства самотен и да тръгне по лош път и затова реши да му вземе маймунка за домашен любимец. Да си

другаруват и да има за кого да се грижи.

Само че... Аладин вече крадеше и за Абу.

– Обяг, моля! – обърна се момчето към маймунката и посочи хляба.

– Крадец, крадец! – чу се вик.

Аладин хукна и Абу го последва.

Двама пазачи от пазара се катереха към покрива. Следваше ги разяреният Расул, който отскоро носеше раиран тюрбан с черен оникс – отличителния знак за началник на пазачите. Въпреки че все го преследваше, Аладин не можеше да отрече, че той беше заслужил повишението си, но така или иначе, *никак не го харесваше*.

– Уличен плъх, ще отрече ръцете ти, да знаеш! – пухтеше Расул по стълбата.

Не само беше ядосан заради кражбата, ами се налагаше и да се катери!

– Само заради един хляб? – възнегодува Аладин.

Открадна хляба нарочно от талигата с продукти за султанския излет – владетелят обичаше да организира състезания с хвърчила в пустинята, както и други глупави забавления, но какъвто беше дебел, той едва ли щеше да се притесни от липсата на един хляб.

За разлика от пазачите... Според закона, те можеха да отрежат ръката на крадеца. Острият ятаган на Расул лъщеше на ярката слънчева светлина. Аладин скочи от покрива. Беше пъргав, бърз, силен, умен, схватлив и ловък. И никога – безразсъден.

Пазачите се стъписаха, докато го гледаха как се спуска по въжетата с пране – за тях това беше безумие, докато той, макар и леко притеснен, вече приближаваше улицата. Важното беше да не скъса някое въже. Ръцете

му се ожулиха, а изсъхналото пране го удряше по главата. Когато усети, че пръстите започват много да го болят, той скочи сред пращната улица. Натърти кокалестото си тяло, ала нямаше време да се радва, че успя да се изплъзне, нито пък да оглежда раните си. Трябваше да бяга, че пазачите бяха по петите му. Прането на вдовицата Гюлбахар го оплете и на Алагин му хрумна, че би могъл да се предреши като благочестиво (и грозно) момиче и да избяга през някой харем.

Чу силен женски смях и вдигна очи към прозореца на близката къща. Вдовицата го гледаше и се смееше, а две жени на улицата бяха спрели да клюкарстват и не вдигаха погледите си от него. Неочакваната му поява щеше да е единствената интересна случка за деня, в който трябваше да търсят и работа, и храна.

– Не ти ли е малко рано за бели? – попита Гюлбахар.

– Белята е беля само ако те хванат – надигна се Алагин, без да охка и да пъшка, и бързо уви главата и шията си с един шал. Жените веднага схванаха намерението му, когато се обърна с гръб към преследвачите и застана до оградата с женствена чупка в кръста.

Гюлбахар го гледаше недоумяващо и клатеше глава.

– Алагин, престани с тези щуротии! Намери си едно добро момиче. Само то ще те вразуми!

Жените заклатаха глави. Те знаеха що за стока са мнозина от добрите момичета. Какво да се прави, нали трябваше да ядат...? А в Аграба добрите момичета често бяха гладни.

– Ето го! – извика Расул.

Заедно с цяла гвардия пазачи той загради улицата.

– Е, сега вече загазих! – въздъхна Алагин.

Расул го догони и се хвърли отгоре му с цялата си ярост и омраза.

– Плъх с Плъх, този път ще...

Не можа да довърши, тъй като една писукаща маймунка скочи на главата му и заби острите си нокти в очите му.

– Точно на време, скъпи ми Абу! – похвали го Аладин с театрален глас, заради жените, които ги зяпаха.

И хукна. Успя да се изплъзне на непохватните опити на пазачите да го хванат. Добре, че и десетина от тях не струваха колкото Расул, който беше наистина опасен, а и познаваше всички улици така добре, както Аладин.

Момчето се шумугна в прохода между две порутени сгради, които се бяха облезнали една на друга като немощни старци. Озова се в запуснат двор. В средата имаше ненужен пресъхнал фонтан, далечен спомен от благородния султан в старанията му да осигури по-добър живот за бедните в Аграба. Расул го следваше с вдигнат ятаган.

– Хич и не се надявай, че ще избягаш в сокаците – строго заяви той и почти се усмихна, когато забеляза изненаданото изражение на Аладин. – Знам какво си намислил. Но ще изтърпиш наказанието си, тъй като наруши закона.

– Да не би да искаш да отрежеш ръката ми заради един хляб? – попита момчето и заподскача на пръсти зад фонтана, като се опитваше да спечели време.

– Законът си е закон.

Аладин се втурна наляво, после надясно. Расул не беше толкова наивен. Замахна с ятагана и го улучи. Добре, че се гръпна навреме и глътна корема си, макар острието да остави тънка червена ивица върху кожата. Изсъска от болка, а Расул каза:

– Ако обясниш всичко на съдията, може и да е благо-

склонен. Ама това е негова работа. Моята е да те хвана и заведа в съда.

– Така ли? Аз пък си мислех, че работата ти е да ядеш баклава. Вече не тичаш толкова бързо!

Расул побесня и метна ятагана си към него, но Алагин се изплъзна и оръжието издрънча на калдъръма. Покатери се на едно паянтово старо скеле, което нямаше да издръжи Расул. Той изруга, а беглецът заподскача на зигзаг по покрива. Целта му беше да се отдалечи колкото може повече от пазара и да изчезне в тъмния квартал на Уличните плъхове.

Абу го настигна с радостен вик и скочи на рамото му. Все още нащрек, Алагин се запровира сред сумрака, скърцащите прозорци и зеещите врати на празните къщи. Спряха в една отдавна запусната, задънена улица, която беше сметището на бедняшкия квартал. Никой не вдигаше боклука и той се трупаше на огромни купища, често преравяни от най-бедните с надеждата да намерят нещо за ядене. Миришеше гадно, ала беше подходящо скривалище.

– Може вече да не съм много бърз, ама пък съм по-умен – въздъхна Алагин и отупа праха по панталоните и елека си. – Хайде, многоуважавани ми ефенди, време е за гуляй!

Той седна и най-сетне раздели хляба на две. Абу тутакси грабна половинката си, Алагин отвори уста, за да налапа голям залък, но... чу някакво грънчене и сърцето му трепна.

Може би пазачите?

Може би трябваше отново да бяга?

До близката купчина боклук се бяха привели две от най-бедните и дребнички деца в Аграба – ровеха и търсеха храна. Те се сгушиха едно до друго в страха си и вдигнаха

уплашени погледи. Очите им бяха огромни, а коремите – хлътнали. Чак когато се вгледа, Алагин забеляза, че едното дете беше момиче. Дрипите им висяха и телцата им бяха от кльоцави по-кльоцави.

– Не се бойте! Мисля, че се познаваме.

Децата мълчаха и криеха за гърба си кокали, гинени обелки и други отпагъци.

Уличните пльхове трябва да се грижат един за друг, така казваше майката на Алагин, и той не го забравяше.

– Вземете – бавно се надигна момчето, тъй като знаеше, че ако някой по-голям, по-силен и по-егър от теб те приближи, то е за да те нарани и ограби. Протегна ръце, едната – празна, в символ на приятелство, а другата – с къс хляб.

Децата не откъсваха очи от хляба.

– Вземете – повтори Алагин.

Те не чакаха друга покана и момчето, което беше по-смело, взе хляба, като едва се сдържа да не го сграбчи. Промълви „Благодаря!“, раздели го почти на две и даде по-голямата част на по-слабичкия си и по-малък брат.

Абу ги гледаше с интерес и дъвчеше своето парче хляб. Алагин усети как гърлото му се стяга от яд и мъка.

Горките гечица, кога ли за последен път бяха яли нещо вкусно, и кога ли за последен път бяха пили чиста вода до насита? Неговото детство беше като тяхното. Промяна нямаше. Султанът седеше в палата със златните кубета, забавляваше се, а хората мизерстваха. Всичко щеше да продължи така, докато султанът – или някой като него – не осъзнаеше страданието на народа.

Алагин настани Абу на рамото си и се прибра у дома. Без хляб, ала с натежало от гняв и отчаяние сърце.

Но за една ябълка...

ДОЙДЕ ВЕЧЕРТА. СЛЪНЦЕТО ЗАЛЯЗВАШЕ, а луната се канеше да изгрее. Аладин се събуди от следобедна грямка с желание за нови подвизи. Беше бързоног като вятъра, находчив и остроумен, но не толкова тези качества, колкото безкрайният му оптимизъм го зареждаше с несекващата жизненост, с която преодоляваше несгодите в квартала на Уличните плъхове. Държеше ли очите си широко отворени и ума си нащрек – всичко беше възможно!

Дори вечерята.

И така, той се отправи на обиколка – целта му бяха търговците, които не познаваха добре нито него, нито сръчните му похвати. Маймуните бяха част от пазара в Аграба – висяха по огради и сергии и непрекъснато крадяха.

– Имам чувството, че ще похапна гиня – рече Аладин, като надникна зад една каруца, теглена от камила. Коремът му изсвири при мисълта за сочния, зрял плод. Все още беше под впечатлението на сутрешното преследване

и реши да изчака удобния момент. Търговецът на гини крещеше на една жена.

– Ако ти намаля цената, ще умра от глад! Всички ще се пазарят и ще вземат гините без пари. Къде ти е шалът, безсрамна жено? Връщай се в харема, там ти е мястото!

Жената наведе глава и тръгна. Черната ѝ прошарена коса беше на гълга плитка, а грехите ѝ висяха. Аладин все едно видя майка си. Заг жената пристъпваше малко, слабичко момиченце – гъщеря или внучка.

– Ето какво ще ядем – промърмори момчето, вдигна Абу и му посочи камарата гини. – Действай, приятел!

Абу в миг се озова до тях, а Аладин скочи на близкия балкон и надникна над навеса на търговеца. Изчака мъжът да се развика на Абу и да се улуса с него, и се спусна като хлъзгава змия. Грабна най-зрялата гиня и подаде сигнал като чуруликащ гълъб. Маймунката спря да нагава кряскащи звуци.

– Марш, крадльо! – викаше търговецът.

Абу скочи на балкона до приятеля си и двамата клекнаха в смешни пози. Момчето удари гинята в острия ръб и тя стана на парчета.

– На това му казвам живот! – рече Аладин и захапа сочния плод.

Слънцето топлеше кожата и тялото му. Сутрешните рани по краката и ръцете вече заздравяваха. Тълпите заливаха пазара в захладняващата вечер. Множеството от шарени палатки и навеси наподобяваше рояк новоизлюпили се и наслаждаващи се на слънцето пеперуди. Късните оранжеви лъчи огряваха в старинно злато белите арки, кули и балкони.

Местните хора – мъже с тунуки, тюрбани, елечи и

шалвари, и жени в дълги, пъстри роби – понякога копринени, понякога памучни, понякога в тон с шаловете, понякога не – обикаляха и оглеждаха стоката. Забелязваха се и чужденци – мъже с черни галабии и любопитни погледи, и жени с тъмен грим, златни гривни, а понякога и с огърлицы от яркозелени скъпоценни камъни.

Аладин въздъхна доволно – на света едва ли имаше по-прекрасно място от оживения, космополитен град Аграба.

В сенките стояха изпити и грипави стари мъже. Чакаха да ги извикат да изринат изпражненията на камилите или грузия боклук. Надяваха се да припечелят нещичко в края на живота си, макар да беше време да си починат след дългите години усилен труд за прехрана на семействата. Да сеят, да пият чай, да играят шах, да пушат нарките и да се радват на внуците си...

Аладин долови някакво особено оживление и погледна натам, накъдето гледаха всички. През тълпата вървеше момиче със светлобежова роба и шал. Дрехите ѝ бяха като на местните жени, но тя беше различна. Разгледаше всичко с детско удивление. Очите ѝ бяха големи и ясни, а косата – черна като нощта. Усмивката на красивите ѝ устни беше мила и тя не спираше да казва „здравейте“ и „извинете“ на хората, които така и не продумваха. Момичето пристъпваше като лек, понесен от вятъра облак, сякаш беше безтегловна. Държеше главата си високо и гордо. Наистина гордо.

Сърцето на Аладин затуптя силно. За пръв път виждаше такова момиче. Когато оправяше шала си, на главата ѝ проблясваше красива диадема с невероятен голям изумруд.

Богато момиче на пазар без слуги? Рискована разходка!

Аладин забеляза прикритите, недобронамерени погледи и усмивки на хората около нея. Двамата с Абу крадяха храна само за себе си или за някое гладно дете. Другите Улични плъхове не бяха толкова благородни. Момичето го грозеше беда – всичките ѝ бижута и скъпоценности можеха да изчезнат, докато стигне до края на пазара. Ако Дубан и Моргуана я зърнеха, щяха да я подмамят и ограбят и то по-бързо и от времето, за което наляпваха откраднат пъпеш. Освен ако не се загледаха в омайващите ѝ с форма на бадем очи.

Един Уличен плъх „случайно“ се изпречи на пътя ѝ. Аладин го познаваше – беше гребничък за възрастта си, слаб и невзрачен, с голяма глава и също така големи очи. Често го взимаха за дете и тогава се преструваше на прегладняло невръстно хлапе.

Кой знае как беше изникнал пред момичето, но вече я заговаряше. Аладин не го чуваше, но по съчувственото изражение на красавицата се досещаше какво ѝ приказва. Тя беше *идеалният* обект. Предусетил намеренията на крадеца, Абу нагаде няколко предупредителни крясъка в готовност да го изпревари, но Аладин го спря.

После се случи нещо неочаквано. Момичето взе една ябълка от близката сергия, подаде я на момчето и прогълти по пътя си. Търговецът я сграбчи и настоя да му плати. Тя поклати глава, сякаш недоумяваше какво иска от нея. Всички я гледаха в почуда. Луда ли беше, че отказваше да плати ябълката? Търговецът я блъсна в сергията. Насъбра се тълпа зяпачи. Няколко мъже се възмутиха и замърмориха, но никой не помогна на момичето. Търговецът извади остър ханджар и посегна към китката ѝ.

Алагин тутакси застана пред момичето.

– Никой не може да краде от мен! – викаше търговецът, а острието на ханджара блестеше в червено на следобедното слънце.

– Не! Не! – пищеше момичето.

Ножът докосна ръката ѝ и тълпата ахна.

– Благодаря, добри ми господине – намеси се Алагин, като отмести ръката му и хвана момичето за лакътя. – Хиляди благодарности, че намерихте сестричката ми.

– Познаваш ли това момиче?

Алагин ѝ се закани с пръст.

– Търсих те къде ли не!

Момичето го гледаше смутено.

– Ама... – подхвана тя, но той я прошепна:

– Шшш! Прави каквото кажа!

– Тя открадна ябълка! – крещеше търговецът.

– Извинете, добри ми господине, но понякога сестра ми прави... бели. Излиза от нас и... Нещо ѝ мърда – потупа той главата си.

Момичето се ядоса, но погледът на Алагин я накара да разбере, че той говореше така, за да ѝ помогне. Търговецът не млъкваше.

– Твърди, че познавала султана.

Красавицата беше с големи златни обици и с гладка, нежна кожа. Нищо чудно и да познаваше султана (за разлика от Алагин с неговите просветващи панталони).

Разтревожен от създалата се ситуация, Абу не спираше да кряска. Осенен от внезапна идея, Алагин пошепна на търговеца достатъчно високо, за да чуят всички:

– Тя мисли, че маймуната е султанът!

– Да, да, великият султан! – закима момичето, тъй

като разбра какво целеше спасителят ѝ. Ханджарът беше вече насочен към него и тя се хвърли на калната земя в краката на Абу.

– На вашите заповеди, султане!

Зяпачите зацъкаха и се отдалечиха от унижителната сцена. Търговецът гледаше момичето и като че ли започваше да ѝ вярва. Аладин използва момента и сграбчи една ябълка, без да го забележат. След малко я подаде на търговеца и заяви:

– Ето ти ябълката. Хайде, сестричке, да се прибираме при леля Идина.

Момичето се надигна и погледна с престолено налудничави очи. Малко преигра, но се справи добре за разглезена и наивна богаташка. Аладин я хвана за раменете и двамата тръгнаха сред тълпата. Тя се остави да я води. Походката ѝ беше бърза и лека като на птица, а не като на луд човек, но най-важното беше, че се измъкнаха. Приближиха една камила и момичето каза с широка, глупава усмивка:

– Здравей, лельо Идина!

– Това не е леля ти! – изсъска Аладин през стиснати зъби и сръга момичето да побърза. После се обърна към Абу и го подкани: – Тръгвай, султане!

Маймунката грабеше малки и големи ябълки зад гърба на търговеца. Дори беше налпала една. Мъжът го видя и, ако преди беше ядосан, сега побесня и лицето му полилавя от гняв. Аладин се разтревожи да не получи удар и да умре.

– Дръжте крадеца! – врецеше търговецът, а Аладин тичаше с момичето за ръка. Абу ги следваше и жонглираше с ябълките в ръцете си.